

ONARIM

Bana getirilmişti.

Kırdım.—

Nasıl oldu bilmiyorum: galiba sallantılı, deng...esiz bir yere koymuşum, yeterince dikkat etmeden; sonra, ters bir hareket etmişim —düştü, kırıldı...

Yeterince düşünmemiştim üzerinde, demek.

Elimdeki, artık, birkaç iri parça ile birsürü ufacığydı; bazısı, neredeyse, kırıntı, kıymık —öyle, dağılmış duruyordu...

Tek tek bir yere topladım hepsini: yokolmamalıydı.

Gittim, uygun bir zamb aldım.

Geldim, hepsini bir kağıt üzerinde düzenleyerek, biraraya getirmeğe başladım: şu parça, buna uyuyor mu; ya, bu, şuna...

Zamanla, parçaların kopma noktalarındaki dokularının; ve zambın, tutma ve yapıştırma niteliklerini, öğrendim.

Bazı parçalarsa yapıştırılamayacak kadar ufaktı; onların bulunmaları gereken yerlerde boşluklar oluştu.

Tek tek yapıştırdım, yapıştırabildiklerimi. Çok uğraştım.

Sonunda ortaya aslının eğri-büğü bir simgesi gibi bir şey çıktı —ve, şu tümce:-

Dikkatsizlik ederek düşürüp kırdığım —sevdiğin kişinin izlerini taşıyan; senin için değerli— bir nesneyi, parçalarını tek tek toplayıp, dikkatle —saatlerce uğraşarak— özel olarak aldığın zambkla yapıştırıp, ortaya, orası burası eksik-gedik, yamru-yumru bir şey çıkar— ama eskisinden de daha değerlidir artık; çünkü, şimdi, senin izlerini de taşıyordur.

Oruç Aruoba

PANİK

(...)

Bir çingeneyeyle öyle bıkmış bir siren yeryüzü sokağında masayı içiyorlar masa da ilgisizmiş ha kağıt üzerinde morkalem ya da faber sayfalarında büyür bir harf e

(...)

E. Ayhan Çağlar

Yenilik Dergisi, Eylül-Ekim 1956

Bulut: Ümit Bayazoğlu

(...)Beliren sözcüklerin bazıları çekip gidiyor, bir daha geri gelmiyor; bazılarıysa kalıyor, kırk kez debeleliyor, kıvrıyor; öyle ki sonunda hiçbir sözcük yerinde kalmayacak sanıyorsunuz.(deneyimle geliştirilen bu duyguya yetenek deniyor). Çoğu zaman da en önemli sözcük ilk önce beliriyor; şiirin anlamını bütünüyle yüklenen ya da uyağı belirleyen sözcük.

Öbür sözcükler de öne çıkıp en önemli sözcüğe göre belirlenen yerlerini alıyorlar. Temeller yerli yerine

oturunca insan birden ritmi zorladığı duygusuna kapılıyor: Bir yerlerde küçük bir hece ya da bir ses eksikliği var. O zaman bütün sözcükleri yeni baştan biçimlendirmeye girişiyorsunuz ve bu çalışma sizi deli ediyor. Dişinize kron geçirtmeye benziyor; dişçi kronu dişinizin üstüne bin kez (ya da size bin kezmiş gibi gelecek denli çok kez) takmaya çalışır ama uymaz; bininci deneyimden sonra şöyle bir bastırır ve kron şıp diye yerine oturur. Bu benzetme bana uygulandığında daha da geçerlidir, çünkü kron sonunda yerine oturduğu zaman (gerçekten) duyduğum acıdan ve rahatlamaadan gözlerimde yaşlar belirir. (...)

Vladimir Mayakovski,

“Şiir Nasıl Yazılır?”, Çev: Yurdanur Salman, Adam Yay., Şubat 2002, s. 39-40

Sessizliğin, tüm bilgileri dışında bırakan bilgisine erişmek için çabalıyorum. Sessizlik, tüm bilgilerin son bulduğu noktanın bilgisi. Ben onun tüm bilgilerin hayaleti olduğunu varsaymak istiyorum. (...) Belki hayatımda ilk defa gördüğüm, ürkek bir dağ hayvanının gözlerine uzun süre bakarsam, görebilirdim sessizliği. Bu bana en yakın gözükten ihtimaldi.

(...)

Bir apartman boşluğu kadar sessizlik. Bir ev, bir oda kadar sessizlik. Sakıncı bir insanın arzusundaki sessizlik. (...) Bir camın aniden kırılışının ardından gelen sessizlik. Sadece kendine bölünebilen bir sayı olan sessizlik. Rüzgârlı bir sessizlik. Bir düşün kırılma noktasındaki sessizlik. Söyleyecek çok şeyi olan insanlara karşı sessizlik. Bir heykelin kıskanılan sessizliği. Terk edilmiş bir şehir manzarasına karşı sessizlik.

(...)

Sustukça duruluyor, konuştukça bulanıyorum. Eğer kendimi tanımlayacak olsam, bir göl olduğumu öne sürebilirdim. İçimde neler olup bittiğini bilmiyorum. Balıkların ne renk olduğunu, en çok ne tarafa yüzdüklerini, yosunların ne tarafa eğimli olduklarını bilmiyorum.

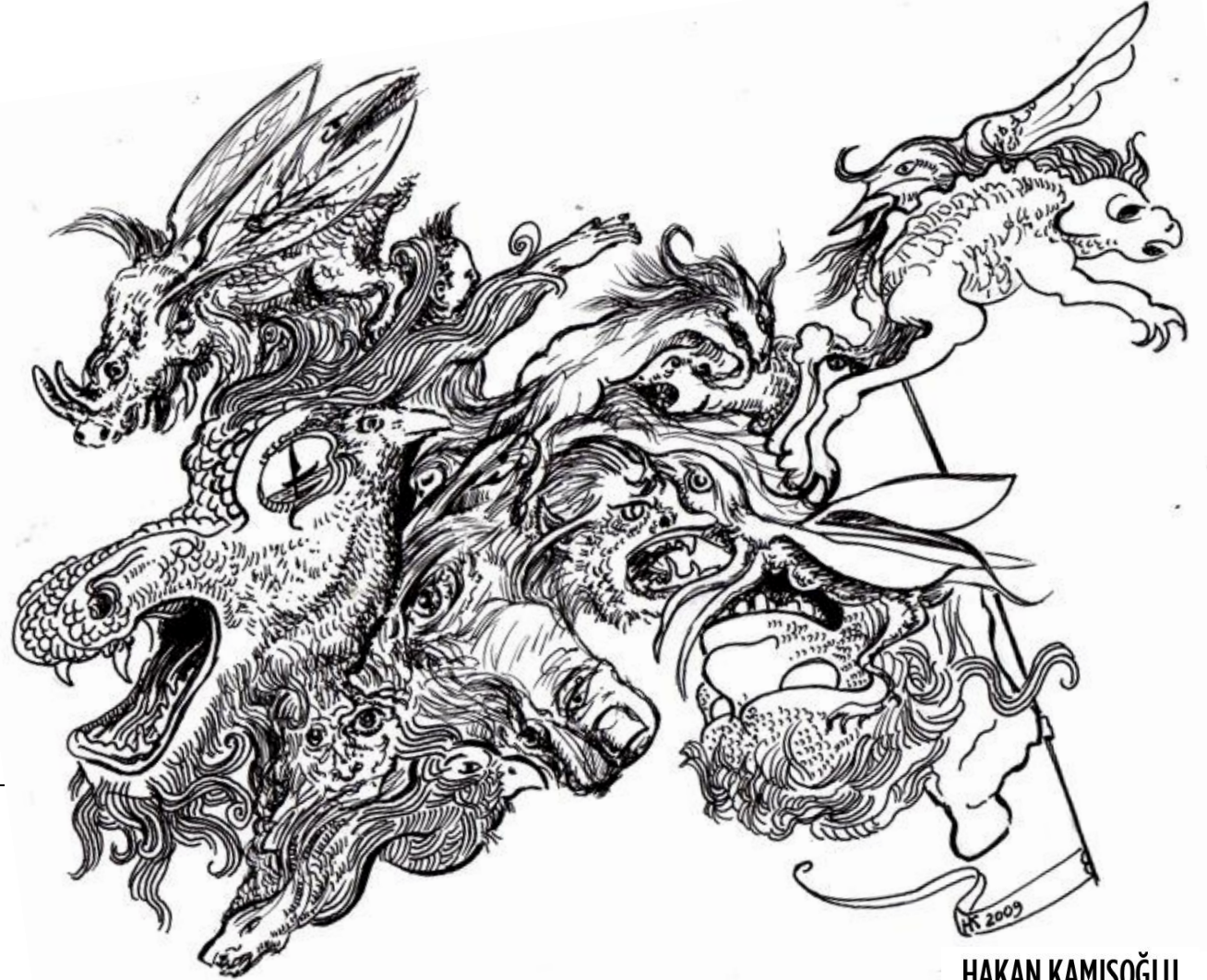
(...)

Ayşe Güngör

“zygiella notata”, sayı:2

491

**Kendi bedenlerimizde yüzmemize izin verin,
ruhlarımızı ruhlarımıza terk edin. (A. Artaud)**

HAKAN KAMIŞOĞLU

eşya ile tabiatı arasına girer aşk
(...)
kuşuklu bakışlar, dilsiz şehirler geçiyorum
uçaklar binip trenler iniyorum
(...)
tutsak olduğum mekânların içinden
(...)
bir düş zayıtı olarak kendimi eksilterek
tüm izlerimi geriye doğru siliyorum...
(...)

Hakan İşcen

KIRIK ÇİZGİ

(...)
dünya
dünyayı boynuzlarında taşıyan öküz
öküzün altında buzağı
hep uzağı düşünmüş hayatın tuzağı
(...)

Erol Köçer

Fotoğraf: Emin Karabal

Sayın Cioran, hem kendime hem size soruyorum: Bu yol şaşması zamanında düşünürün rolü nedir?

Sadece tanıklık etmektir. Şeylerin gidişatı üzerinde hiçbir etkisi olamaz. Düşünür bir tanıklıkta bulunur. Bir kaza yerine tespit için giden jandarma gibidir. Montaigne'in durumu da böyle olmuştur; ama mesajının düşünürler arasında etkisi yoktur. İlginç bir kaderi olan kişiler vardır, ama filozoflar arasında bilge yoktur. İnsan, temelli bir biçimde bilgelik yeteneğinden mahrum hale gelmiştir.

Bakın, ben filozof değilim. Gençliğimde felsefe öğrenimi gördüm, ama her tür eğitime atılma fikrini çabucak bıraktım. Ben sadece bir *Privat Denker'im* -bir özel düşünür-, yaşadığımdan, şahsi tecrübelerimden söz etmeye çalışıyorum ve bir eser yaratmaktan vazgeçtim. Neden eser? Neden metafizik? Carnap derin bir şey söylemişti, "Metafizikçiler müzikal yeteneği olmayan müzisyenlerdir," diye. (...)

Varolma Eğilimi'nde, gıpta ettiğiniz ayrıcalıklı bir statüyü tanıyorsunuz şairlere. Görüldüğü kadarıyla, zamanla ilişkisi sıradan insana nazaran farklı olan ve sözcükler dünyasında kendini evinde hissedenden bir insan türü bu. Şairlerle ilişkileriniz nasıl? Neden kendinizi onların evreninden dışlanmış hissediyorsunuz?

Her şeyden önce söylemem gerekir ki savaş sırasında şiire, Özellikle İngiliz şiirine tutkuyla bağlıydım. Daha sonra bu merakımı yitirdim. Şiirle teşrik-i mesainiz olduğu müddetçe, içsel boşluk tehlikesiyle karşı karşıya kalmazsınız. Eser ve siz, okur, aynı evrene aitsinizdir; olağanüstü bir evren sizi birbirinize bağlar. Müzikle de olduğu gibi, içinizi dolduran temel bir şeye temas edersiniz: bir tür lütuf; tanımlanamayanla doğüstü bir suç ortaklığı. Zaman bertaraf edilir, oluşun dışına atılırsınız. Müzik ve şiir, iki yüce sapıtma yolu. (...)

E. M. Cioran,
Ezeli Mağlup (söyleşiler), Çev: Haldun Bayrı, Metis Yay., 2007

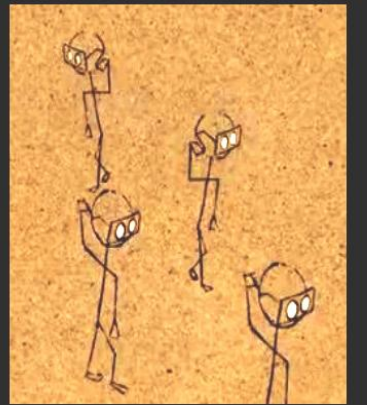
Sevilla civarı, 1936 Kışı: İspanyol seçimleri yaklaşmaktadır. Bir senyör topraklarında dolaşırken pejmürde kılıklı biri karşısına çıkar. Senyör atından inmeden adamı yanına çağırır ve eline bir madeni parayla bir seçim listesi tutuşturur. Pejmürde adam her ikisini de -parayı ve listeyi- yere bırakır ve sırtını dönüp giderken şöyle der:
-Açlığında, ben hükmederim.

Eduardo Galeano
Aynalar, Çev: Süleyman Doğru, Sel Yay., 2009, s. 297

AÇLIĞIMDA, BEN HÜKMEDERİM.

yazıyor bastırarak toprağa
yapraklara ağaçlara simli (ağırdan ağıra)
okumalı diyor onları
uzunca bir adam kendinden emin
hayli yürümüş
anlamalı
bulutlar kumlar
partal kuşlar farkında

Metin Kızılcahoğlu

BERK DOĞAN/epifani: <http://www.futuristika.org/detritus/film/epifani/>

Yokoluşlarının ağıtını yazan o kifayetsiz muhterislerle senin ilgilenmeyişinin 2010'lardaki yüzüdür 491...
BİR "Evvel Fanzin" cakasdır ve Kadıköy kafasıdır. 491, seslidir. SES VER!

<http://zaferyal.kuzeyildizi.com/491.html>

dortdokuzbir@gmail.com

- Yaşadığım çok kötü günler, yaşadığım anlamlı ve yoğunluğumu yitirdi. Yaşadığım iyi günleri de unuttum. Sonuç: anlamsız bir ortalama. Neden de galiba hep tek başına yaşamaya zorlanmam. Toplumsal düzen perçin mutluğunu tek başına aramam. Bir türlü (ve hâlâ süren) hesapla kargaşadan tek başına çıkabileceğimin konusunda şüphelenmem.
Benim için ve benim durumumda olurlar için verdim bakalım önemli olan sonuçtur. Anlık mutluluklar (Mutluluklar birikir mutlulukta) birikmiyor.
19-8-76

Turgut Uyar'ın Şiir Günlüğü'nden kendi el yazısıyla..

